DOMSTOLENS KENDELSE (Første Afdeling)
12. september 2002 *

I sag C-431/01,

angående en anmodning, som Cour d'appel de Mons (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Philippe Mertens

mod

État belge,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF),

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne M. Wathelet og A. Rosas (refererende dommer),

generaladvokat: S. Alber
justitssekretær: R. Grass,

efter at den forelæggende ret er blevet underrettet om, at Domstolen har til hensigt at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 3,

efter at de parter eller andre, der er nævnt i artikel 20 i EF-statutten for Domstolen, er blevet anmodet om at fremkomme med deres eventuelle bemærkninger hertil,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved dom af 2. november 2001, indgået til Domstolen den 7. november 2001, har Cour d'appel de Mons i medfør af artikel 234 EF forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag, der føres mellem Philippe Mertens og den belgiske stat om betaling af personskatter, som er pålignet for skatteåret 1990, og som vedrører indkomst i året 1989.

Relevante retsforskrifter

3 Artikel 5 i code des impôts sur les revenus de 1964 (den belgiske lov af 1964 om indkomstskat), som affattet ved kongelig anordning af 26. februar 1964 om samordning af lovbestemmelserne om indkomstskat (*Moniteur belge* af 10.4.1964, s. 3809, herefter »CIR 1964«), bestemmer:

»Fysiske personer, der er bosiddende i Kongeriget, skal svare personskatter af hele deres skattepligtige indkomst, som omhandlet i denne lov, uanset om en del af indkomsten er frembragt eller optjent i udlandet.«

4 Artikel 43, stk. 1, i CIR 1964 bestemmer, hvorledes nettoindkomsten fra erhvervsmæssig virksomhed skal opgøres:

»1. Bruttoindkomsten fra hver erhvervsmæssig virksomhed fratrækkes de erhvervsmæssige udgifter og udgifter til erhvervelse af indkomsten, som vedrører den pågældende indkomst.

2. Driftstab, der er lidt i den skattepligtige periode som følge af enhver erhvervsmæssig virksomhed, modregnes i indkomst fra anden virksomhed.

3. Erhvervsindkomst, som opgjort i overensstemmelse med nr. 1 og 2, fradrages driftstab, der er lidt i de fem forudgående skattepligtige perioder, således at fradraget sker successivt i erhvervsindkomst i hver af de følgende skattepligtige perioder, dog uden at fradrag kan ske i den del af erhvervsindkomsten, der hidrører fra en skattepligtig periode eller en del af en skattepligtig periode, der ligger senere end fem år efter den skattepligtige periode, hvori driftstabet er lidt.

[...]«

5 Artikel 13c i kongelig anordning af 4. marts 1965 om gennemførelse af lov om indkomstskat af 1964 (*Moniteur belge* af 30.4.1965, s. 4722) bestemmer:

»Driftstab, der er lidt i løbet af den skattepligtige periode i forbindelse med en bestemt erhvervsmæssig virksomhed, modregnes forholdsmæssigt i indkomst fra anden erhvervsmæssig virksomhed, som beskattes samlet, eller som er undtaget fra beskatning i medfør af artikel 87c i lov om indkomstskat. En eventuel restsaldo modregnes forholdsmæssigt i erhvervsindkomst, som beskattes særskilt.«

6 Artikel 87c i CIR 1964, hvorved der i skattelovgivningen indføres et princip om fritagelse for beskatning af indkomst, som personer, der er hjemmehørende i Belgien, har optjent i et land, med hvilket Kongeriget Belgien har indgået overenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning, har følgende ordlyd:

»Indkomst, der er fritaget for beskatning i medfør af dobbeltbeskatningsoverenskomster, medtages ved skatteberegningen, men skatten nedsættes svarende til forholdet mellem den del af indkomsten, der er fritaget for beskatning, og den samlede indkomst.«

7 Kongeriget Belgien har indgået bilaterale overenskomster med samtlige andre medlemsstater med henblik på at undgå dobbeltbeskatning. Alle disse overenskomster er udarbejdet ud fra den modeloverenskomst, som er udfærdiget af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD). Overenskomsten mellem Kongeriget Belgien og Forbundsrepublikken Tyskland til undgåelse af dobbeltbeskatning blev underskrevet i Bruxelles den 11. april 1967 og ratificeret ved lov af 9. juli 1969 (*Moniteur belge* af 30.7.1969, herefter »overenskomsten«).

8 Det bestemmes i overenskomstens artikel 15, stk. 1, at »lønindtægt, som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, modtager for lønnet arbejde, beskattes kun i denne stat. Dette gælder dog ikke, hvis arbejdet udføres i den anden kontraherende stat. Såfremt arbejdet udføres dér, beskattes lønindkomsten i denne anden stat.«

9 Ifølge overenskomstens artikel 23, stk. 2, nr. 1, er indkomst fra Tyskland, som i henhold til overenskomsten skal beskattes i denne kontraherende stat, fritaget for

beskatning i Belgien. I samme bestemmelse præciseres det, at skattefritagelsen ikke begrænser Kongeriget Belgiens ret til at tage den skattefritagne indkomst i betragtning ved opgørelsen af skatteprocenten.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

10 Sagsøgeren i hovedsagen, Philippe Mertens, er edb-konsulent og har bopæl i Belgien. I årene 1988 og 1989 havde han lønnet arbejde i Forbundsrepublikken Tyskland og sideløbende hermed drev han virksomhed som selvstændig erhvervsdrivende i Belgien.

11 Resultatet af hans virksomhed som selvstændig erhvervsdrivende i Belgien var for skatteåret 1989 et tab på 297 105 BEF, som hovedsagelig skyldtes erhvervelse af edb-udstyr og skattemæssige afskrivninger herpå. Disse afskrivninger er ikke blevet bestridt.

12 I sin selvangivelse for det følgende år angav Philippe Mertens det tab, han havde haft i det forudgående skatteår og anmodede om fradrag for det i fortjenesten fra sin erhvervsmæssige virksomhed i Belgien. Da han modtog skatteansættelsen for sin personlige indkomst for skatteåret 1990, blev han klar over, at de belgiske skattemyndigheder ikke havde taget det fremførte tab i betragtning.

13 Told- og skatteregion Liège (Belgien) afviste Philippe Mertens' klage over skatteansættelsen. Ved afgørelse forkyndt for Philippe Mertens den 16. december 1991 fastslog told- og skatteregionen, at det pågældende driftstab allerede var taget i betragtning i skatteåret 1989, og at tabet i overensstemmelse med artikel 43, stk. 1, nr. 2, i CIR 1964, sammenholdt med artikel 13c i kongelig anordning af 4. marts 1965, var blevet modregnet i hans lønindtægt i Tyskland i samme periode. Ifølge told- og skatteregionen er overenskomsten ikke til hinder for, at Belgien tager indtægter, der er skattepligtige i Tyskland, og som er fritaget for beskatning i Belgien, i betragtning ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Fremførelse af driftstab fra virksomhed udøvet i Belgien er således kun muligt i det omfang, hvori driftstabet ikke dækkes af indtægter fra udlandet.

14 Den 24. januar 1992 anlagde Philippe Mertens sag ved Cour d'appel de Liège (Belgien) til prøvelse af denne afgørelse.

15 Ved mellemdom af 20. april 1994 genåbnede Cour d'appel retsforhandlingerne og udbad sig en afklaring af, om tysk skatteret tillader, at man ved skatteansættelsen i Tyskland tager driftstab, der er lidt i Belgien, i betragtning.

16 Ved dom afsagt den 2. november 1994 gav Cour d'appel de Liège Philippe Mertens medhold i hans søgsmål og kendte for ret, at driftstabet i Belgien ikke kunne modregnes i indtægter, der var fritaget for beskatning i medfør af overenskomsten. Cour d'appel bemærkede, at indtægter, der er fritaget for beskatning, i henhold til artikel 87c i CIR 1964 kun kan tages i betragtning ved fastsættelsen af skatteprocenten. Hvis sådanne indtægter også medtages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, kan det føre til forskelsbehandling afhængig af, om belgiske skattepligtige udøver en del af deres virksomhed i visse andre lande eller ej.

17 Den 3. februar 1995 indgav den belgiske stat kassationsanke til prøvelse af dommen. Ved dom af 27. oktober 1995 gav den belgiske kassationsdomstol skattemyndighederne medhold i deres opfattelse og ophævede den af Cour d'appel de Liège afsagte dom. Sagen blev herefter henvist til Cour d'appel de Mons.

18 For denne ret har Philippe Mertens rejst spørgsmålet om, hvorvidt den omhandlede lovgivning er i overensstemmelse med traktatens artikel 48 og 52, idet han herved nærmere har henvist til Domstolens dom af 14. december 2000, AMID (sag C-141/99, Sml. I, s. 11619). Herefter har Cour d'appel de Mons besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er artikel 39 og/eller 43 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter et driftstab, som en fysisk person, der er hjemmehørende i denne medlemsstat, har lidt i en forudgående skattepligtig periode i samme medlemsstat, i forbindelse med personbeskatningen kun kan fradrages i hans overskud i en efterfølgende skattepligtig periode i det omfang, hvori driftstabet ikke kan modregnes i indtægt fra lønnet arbejde, som han har udført i en anden medlemsstat i den forudgående skattepligtige periode, hvilket har til følge, at driftstabet hverken i den ene eller den anden medlemsstat kan fradrages i den fysiske persons skattepligtige indkomst ved personbeskatningen, mens driftstabet kunne være fradraget i hans skattepligtige indkomst, hvis han havde udført det lønnede arbejde i den samme medlemsstat som den, hvor han udøver selvstændig erhvervsvirksomhed?«

Om det præjudicielle spørgsmål

19 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om traktatens artikel 48 og/eller 52 er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat,

hvorefter en fysisk person, der er hjemmehørende og driver selvstændig erhvervsvirksomhed i medlemsstaten, i sin personlige indkomst kun kan fradrage et driftstab fra det forudgående år i et bestemt års fortjeneste, såfremt driftstabet ikke har kunnet modregnes i indkomst fra lønnet arbejde udført i en anden medlemsstat i det forudgående år, når dette medfører, at driftstab, som modregnes på denne måde, ikke kan fradrages i den skattepligtige indkomst i nogen af de berørte medlemsstater, hvorimod det kunne være fradraget, hvis den fysiske person udelukkende havde udøvet sin virksomhed som selvstændig erhvervsdrivende og som lønmodtager i den medlemsstat, hvori han har bopæl.

20 Domstolen finder, at besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål klart kan udledes af retspraksis, og den har derfor i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 3, underrettet den forelæggende ret om, at den har til hensigt at træffe afgørelse ved begrundet kendelse, og anmodet de parter eller andre, der er nævnt i artikel 20 i EF-statutten for Domstolen, om at fremkomme med deres eventuelle bemærkninger hertil.

21 Kommissionen har som den eneste afgivet indlæg inden for den fastsatte frist. Kommissionen har erklæret sig enig i Domstolens opfattelse af, at der kan træffes afgørelse ved begrundet kendelse.

22 Det bemærkes, at Domstolen i AMID-dommen allerede har fortolket fællesskabsretten, særlig traktatens artikel 52 om etableringsfrihed, i en sag, der angik den belgiske skattelovgivning i en lignende situation som den i hovedsagen omhandlede. Ifølge de nationale bestemmelser kunne et selskab med hjemsted i Belgien i sin selskabsskattepligtige fortjeneste i et bestemt år kun fradrage et driftstab fra det forudgående år, såfremt driftstabet ikke havde kunnet modregnes i den fortjeneste, som et af selskabets faste driftssteder i en anden medlemsstat

havde haft i det forudgående år. Domstolen fastslog i den forbindelse, at traktatens artikel 52 er til hinder for en sådan ordning, når dette medfører, at driftstabet — som i det konkrete tilfælde blev modregnet i fortjeneste fra et fast driftssted, som selskabet havde i Luxembourg — ikke kan fradrages i den skattepligtige indkomst i nogen af de berørte medlemsstater, hvorimod det kunne være fradraget, hvis det pågældende selskabs driftssteder udelukkende havde været beliggende i den medlemsstat, hvor selskabet har sit hjemsted.

23 Det fremgår af formuleringen af det stillede spørgsmål, at de i hovedsagen omhandlede nationale bestemmelser vedrørende fradrag for driftstab i den personlige indkomst i form af skattepligtig fortjeneste indeholder en betingelse svarende til den, som Domstolen tog stilling til i AMID-sagen. Det fremgår desuden af det stillede spørgsmål, at modregning af driftstab, der er lidt i bopælsmedlemsstaten, i lønindkomst, som sagsøgeren har haft i en anden medlemsstat, på samme måde medfører, at det tab, der modregnes på denne måde, ikke kan fradrages i den skattepligtige indkomst i nogen af de berørte medlemsstater, hvorimod tabet kunne være fradraget, hvis den fysiske person udelukkende havde udøvet sin virksomhed som selvstændig erhvervsdrivende og som lønmodtager i bopælsmedlemsstaten.

24 Det bemærkes, at den situation, som Philippe Mertens — der skattemæssigt behandles ufordelagtigt, fordi han har været lønmodtager i en anden medlemsstat end den, hvori han har bopæl — befinder sig i, i hovedsagen er omfattet af traktatens artikel 48 om arbejdskraftens frie bevægelighed og ikke af traktatens artikel 52 vedrørende etableringsfriheden. Under alle omstændigheder skal der tages hensyn til de principper, der er udledt i Domstolens praksis inden for området for den frie bevægelighed for personer, idet denne praksis både tager sigte på etableringsfriheden og arbejdskraftens frie bevægelighed.

25 Herom bemærkes, at det er fast retspraksis, at selv om direkte beskatning hører under medlemsstaternes kompetence, skal medlemsstaterne dog overholde

fællesskabsretten under udøvelsen af deres kompetence (dom af 14.2.1995, sag C-279/93, Schumacker, Sml. I, s. 225, præmis 21, af 16.7.1998, sag C-264/96, ICI, Sml. I, s. 4695, præmis 19, af 6.6.2000, sag C-35/98, Verkooijen, Sml. I, s. 4071, præmis 32, AMID-dommen, præmis 19, og dom af 15.1.2002, sag C-55/00, Gottardo, Sml. I, s. 413, præmis 32).

26 Under udøvelsen af deres kompetence med hensyn til direkte beskatning må medlemsstaterne ikke tilsidesætte traktatens artikel 48 og 52 vedrørende fri bevægelighed for personer. Disse bestemmelser giver fællesskabsborgerne en grundlæggende frihed, som omfatter udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed af enhver art på hele Fællesskabets område. Bestemmelserne er således til hinder for enhver national ordning, der kan være til skade for fællesskabsborgere, som ønsker at udvide deres virksomhed som selvstændige erhvervsdrivende eller lønmodtagere ud over én enkelt medlemsstats område (jf. dom af 7.7.1988, sag 143/87, Stanton og »L'Etoile 1905«, Sml. s. 3877, præmis 13, af 7.7.1992, sag C-370/90, Singh, Sml. I, s. 4265, præmis 16, og af 19.3.2002, forenede sager C-393/99 og C-394/99, Hervein m.fl., Sml. I, s. 2829, præmis 47).

27 Endvidere fremgår det af Domstolens praksis, at selv om bestemmelserne om fri bevægelighed for personer efter deres ordlyd særligt skal sikre adgangen til national behandling i værtsmedlemsstaten, indebærer de samtidig et forbud mod, at oprindelsesstaten opstiller hindringer for den frie bevægelighed (jf. AMID-dommen, præmis 21, og for så vidt angår fri udveksling af tjenesteydelser dom af 10.5.1995, sag C-384/93, Alpine Investments, Sml. I, s. 1141, præmis 29-31).

28 Det må konstateres, at hvad angår opgørelsen af den skattepligtige indkomst for en fysisk person begrænser bestemmelserne i Kongeriget Belgien muligheden for, at personer med bopæl i Belgien, der sideløbende driver selvstændig erhvervsvirksomhed i landet og har lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat, fremfører driftstab, der er lidt i bopælsmedlemsstaten i en tidligere skattepligtig

periode. Når sådanne personer befinder sig i den samme situation som Philippe Mertens, dvs. når de i den samme skattepligtige periode har lidt et driftstab i Belgien og har oppebåret indtægter fra lønnet beskæftigelse i Tyskland, kan driftstabet hverken fradrages i den skattepligtige indkomst for det pågældende år i Tyskland eller i den skattepligtige indkomst for de kommende år i Belgien. Hvis en person, der har lidt et driftstab som følge af sin selvstændige erhvervsvirksomhed i Belgien, derimod også har haft lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat, vil driftstabet blive modregnet i anden indkomst og fradraget i den skattepligtige indkomst.

29 Med de i hovedsagen omhandlede bestemmelser indføres der således — i kraft af, at tab, der er lidt i Belgien, modregnes i lønindkomst fra andre medlemsstater, som er skattefri ifølge dobbeltbeskatningsoverenskomster — en forskellig skattemæssig behandling af de skattepligtige, som udelukkende udøver hele deres virksomhed på belgisk område, og de skattepligtige, som driver selvstændig erhvervsvirksomhed i Belgien, men som også har lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat (jf. i denne retning AMID-dommen, præmis 23).

30 De nationale bestemmelser finder ganske vist anvendelse uden forskel på alle skattepligtige, der har lidt driftstab i forbindelse med selvstændig erhvervsvirksomhed, idet driftstab, der er lidt i en skattepligtig periode, som følge af enhver erhvervsmæssig virksomhed, i henhold til artikel 43, stk. 1, nr. 2, i CIR 1964 altid modregnes i indkomst fra anden virksomhed, således også i indkomst for lønnet arbejde i Belgien.

31 Skatteydere, der i lighed med Philippe Mertens benytter sig af deres ret til fri bevægelighed, og som på samme tid driver selvstændig erhvervsvirksomhed i Belgien og har lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat, befinder sig dog ikke i en situation, der kan sammenlignes med situationen for de skattepligtige, som

udelukkende udøver hele deres virksomhed i Belgien. I henhold til dobbeltbeskatningsoverenskomster, som den i hovedsagen omhandlede overenskomst, beskattes lønindkomst i den kontraherende stat, hvor det lønnede arbejde udføres, selv om lønmodtageren er hjemmehørende i den anden kontraherende stat. Desuden er det blevet fastslået i hovedsagen, at driftstabet i Belgien ikke kunne tages i betragtning ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i Tyskland, fordi den virksomhed, der blev udøvet i denne medlemsstat, var virksomhed som lønmodtager.

32 Efter fast retspraksis er der tale om forskellig behandling, både når to persongrupper, hvis retlige og faktiske situation i det væsentligste er ens, behandles forskelligt, og når to forskellige situationer behandles ens (jf. i denne retning dom af 23.2.1983, sag 8/82, Wagner, Sml. s. 371, præmis 18, af 14.11.1984, sag 283/83, Racke, Sml. s. 3791, præmis 7, af 14.9.1999, sag C-391/97, Gschwind, Sml. I, s. 5451, præmis 21, og af 31.5.2001, forenede sager C-122/99 P et C-125/99 P, D og Sverige mod Rådet, Sml. I, s. 4319, præmis 48).

33 De i hovedsagen omhandlede bestemmelser fører således til en forskellig behandling ligesom de bestemmelser, Domstolen tog stilling til i AMID-sagen. Bestemmelserne bevirker, at en skattepligtig, der befinder sig i samme situation som sagsøgeren i hovedsagen, vil blive afholdt fra at påbegynde eller fortsætte en lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat. Bestemmelserne skaber dermed en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed, som er sikret ved traktatens artikel 48 (jf. for så vidt angår etableringsfriheden AMID-dommen, præmis 27).

34 Da lønnet beskæftigelse normalt resulterer i en fortjeneste og ikke et tab, må den belgiske regerings argumentation om, at skattebestemmelsernes restriktive virkning for den frie bevægelighed er alt for usikker og indirekte til, at de kan antages at udgøre en hindring herfor, forkastes.

35 Selv om det måtte antages — således som den belgiske regering har anført — at de i hovedsagen omhandlede bestemmelser samlet set er fordelagtige eller i det mindste neutrale for de personer, der benytter dig af deres ret til fri etablering og fri bevægelighed i henhold til fællesskabsretten, kan det ikke drages i tvivl, at bestemmelserne viser sig at være til skade for personer, der befinder sig i samme situation som Philippe Mertens, hvilket alene skyldes, at de har lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat.

36 Hvad angår den belgiske regerings argument om, at skadevirkningen for Philippe Mertens blot skyldes uundgåelige forskelle mellem nationale bestemmelser og det forhold, at myndighederne i de forskellige medlemsstater udøver deres kompetence på skatteområdet, skal det bemærkes, at den ufordelagtige skattemæssige behandling, som sagsøgeren i hovedsagen har gjort indsigelse imod, er en direkte følge af, at man anvender de belgiske bestemmelser, og ikke skyldes en uundgåelig forskel mellem skattelovgivningen i henholdsvis Belgien og Tyskland.

37 Med hensyn til argumentet om, at det kun er klart diskriminerende foranstaltninger, der kan anses for restriktioner for den frie bevægelighed i henhold til traktatens artikel 48 og 52, bemærkes, at en national foranstaltning ikke behøver at være åbenbart diskriminerende for at kunne anses for at være til hinder for fællesskabsborgernes frie bevægelighed. Det er således tilstrækkeligt, at den pågældende foranstaltning kan gøre det vanskeligere eller mindre attraktivt at udøve denne grundlæggende frihed (jf. i denne retning dom af 31.3.1993, sag C-19/92, Kraus, Sml. I, s. 1663, præmis 32).

38 Den belgiske regering har som begrundelse for begrænsningen af arbejdskraftens frie bevægelighed, som sikret ved traktatens artikel 48, blot påberåbt sig det princip om, at den stat, hvori den skattepligtige er hjemmehørende, har ret til at beskatte globalindkomsten, som der henvises til i artikel 5 i CIR 1964, samt det forhold, at overenskomsten ikke er til hinder for, at indkomst optjent i Tyskland medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i Belgien.

39 Det bemærkes imidlertid, at det ikke på baggrund af denne argumentation, der er udledt af national ret og af overenskomsten, kan fastslås, at der med de i hovedsagen omhandlede nationale bestemmelser forfølges et lovligt formål, som er foreneligt med traktaten, eller at anvendelsen af de nationale bestemmelser ikke er mere indgribende end nødvendigt for at opnå dette formål.

40 Som følge af ovenstående, og da det på grund af de faktiske omstændigheder i hovedsagen er ufornødent at tage stilling til fortolkningen af traktatens artikel 52, skal det stillede spørgsmål besvares med, at traktatens artikel 48 er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorefter en fysisk person, der er hjemmehørende og driver selvstændig erhvervsvirksomhed i medlemsstaten, i sin personlige indkomst kun kan fradrage et driftstab fra det forudgående år i et bestemt års fortjeneste, såfremt driftstabet ikke har kunnet modregnes i indkomst fra lønnet arbejde udført i en anden medlemsstat i det forudgående år, når dette medfører, at driftstab, som modregnes på denne måde, ikke kan fradrages i den skattepligtige indkomst i nogen af de berørte medlemsstater, hvorimod det kunne være fradraget, hvis den fysiske person udelukkende havde udøvet sin virksomhed som selvstændig erhvervsdrivende og som lønmodtager i den medlemsstat, hvori han har bopæl.

Sagens omkostninger

41 De udgifter, der er afholdt af den belgiske regering og af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som Cour d'appel de Mons har forelagt ved dom af 2. november 2001, for ret:

EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorefter en fysisk person, der er hjemmehørende og driver selvstændig erhvervsvirksomhed i medlemsstaten, i sin personlige indkomst kun kan fradrage et driftstab fra det forudgående år i et bestemt års fortjeneste, såfremt driftstabet ikke har kunnet modregnes i indkomst fra lønnet arbejde udført i en anden medlemsstat i det forudgående år, når dette medfører, at driftstab, som modregnes på denne måde, ikke kan fradrages i den skattepligtige indkomst i nogen af de berørte medlemsstater, hvorimod det kunne være fradraget, hvis den fysiske person udelukkende havde udøvet sin virksomhed som selvstændig erhvervsdrivende og som lønmodtager i den medlemsstat, hvori han har bopæl.

Således bestemt i Luxembourg den 12. september 2002.

R. Grass — Justitssekretær

P. Jann — Formand for Første Afdeling